"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଦେହ ସହିତ ଏସବୁ କିଛି ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସମାଚାର ଶୁଣିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ତୁମେ କେବଳ ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଶ୍ରୀମତ ପାଇଁ କେଉଁ କଥାର ଗାୟନ ରହିଛି ? ଶ୍ରୀମତ ଅନୁଯାୟୀ ପରିଚାଳିତ ହେଉଥିବା ଆତ୍ମାଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ ଶୁଣାଅ ?

ଉତ୍ତର:- ଶ୍ରୀମତ ପାଇଁ ଗାୟନ ରହିଛି— ଯାହା ଖୁଆଇବେ, ଯାହା ପିନ୍ଧିବାକୁ ଦେବେ, ଯେଉଁଠାରେ ବସାଇବେ... ତାହା ହିଁ କରିବୁ । ଶ୍ରୀମତ ଅନୁଯାୟୀ ପରିଚାଳିତ ହେଉଥିବା ସନ୍ତାନମାନେ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଜ୍ଞାକୁ ପାଳନ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନେ କେବେହେଲେ ଶ୍ରୀମତରେ ନିଜର ମନମତ ମିଶାଇ ନଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଠିକ୍ ଏବଂ ଭୁଲର ଜ୍ଞାନ ରହିଥାଏ ।

ଗୀତ:- ବନବାରୀ ରେ.....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଗୀତ କାହା ପାଇଁ ଅଟେ ? ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ କିଛି ଗୀତ ରହିଛି ଯେଉଁ ଆଧାରରେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି ଗୀତରେ ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି କି ବାବା ଏବେ ତ ଆମେ ବୁଝିଗଲୁଣି, ଦୁନିଆର ଆତ୍ମାମାନେ ତ ଏକଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏହା କିପରି ମିଛ ଦୁନିଆ, ମିଛ ବନ୍ଧନ ଅଟେ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥିବାରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଦୁଃଖ ଥିବାରୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଭଗବାନଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡୁଛି କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଭଗବାନ ସ୍ୱୟଂ ଆସି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହ ମିଳନ କରିଥା'ନ୍ତି । ବାକି ଆଉ ଯାହା ବି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ କାହିଁକି ନା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି ମାନୁଛନ୍ତି, ଈଶ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତିର ମାର୍ଗ ମଧ୍ୟ ଭୁଲ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଯଦି କହିବେ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଏବଂ ତାଙ୍କ ରଚନାର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତକୁ ଆମେ ଜାଣିନାହୁଁ ତେବେ ଏହା କହିବା ସତ୍ୟ ଅଟେ । ଆଗରୁ ଋଷି-ମୁନିମାନେ ଆଦି ସତ୍ୟ କହୁଥିଲେ, ସେ ସମୟରେ ସେମାନେ ରଜୋଗୁଣୀ ଥିଲେ । ସେ ସମୟର ଦୁନିଆକୁ ମିଥ୍ୟା ଦୁନିଆ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରି ନାହିଁ । କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟକୁ ମିଥ୍ୟା ଦୁନିଆ ନର୍କ କୁହାଯାଉଛି । ସଂଗମଯୁଗରେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ— ଏହା ନର୍କ, ତାହା ସ୍ୱର୍ଗ ଅଟେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଦ୍ୱାପରକୁ ନର୍କ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ସେହି ସମୟରେ ରଜୋପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧି ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତମୋପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛି । ତେଣୁ ଏହି ସଂଗମ ଯୁଗରେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଏବଂ ନର୍କ ବୋଲି ଲେଖିବା ନା । ଆଜି ନର୍କ ଅଛି କାଲି ସ୍ୱର୍ଗ ହେବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଦୁନିଆ ଜାଣି ନାହିଁ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଅଟେ । ସମସ୍ତେ ନିଜ-ନିଜର ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରି ଶେଷରେ ସତୋପ୍ରଧାନ ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ସତୋ, ରଜୋ, ତମୋରେ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ-ଦୁଇଟି ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ରହିଛି, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ସତୋ, ରଜୋ, ତମୋରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଏଭଳି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର କମ୍ ଅଭିନୟ ରହିଛି । ଏକଥା ବୁଝିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଦୁନିଆରେ ତ ଅନେକ ମତ ସମ୍ପନ୍ନ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ମତ ତ ଏକ ନୁହେଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଧର୍ମ ରହିଛି ଏବଂ ମତ ମଧ୍ୟ ନିଜସ୍ୱ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ଏବଂ ଧର୍ମ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ଅଟେ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରରେ ବୁଝାଯାଉଛି । ତେବେ ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ ସମସ୍ତଙ୍କର ଭିନ୍ନ ଅଟେ, ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ଜଣାପଡିଯାଏ ସେ ଅମୁକ ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି । ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ହିନ୍ଦୁଧର୍ମରେ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ରହିଛନ୍ତି । କେହି ଆର୍ୟ୍ୟ ସମାଜୀ, କେହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, କେହି ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମ ସମାଜୀ ଅଟନ୍ତି । ଯେଉଁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆଦି ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ଅନୁଗାମୀ କୁହାଯିବ । ଆମେ ଯଦି ଲେଖିବା ଯେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମର ଅଥବା ଦେବତା ଧର୍ମର ଅଟୁ ତେବେ ବି ସେମାନେ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମରେ ଯୋଡି ଦେବେ କାହିଁକି ନା ଆଉ କୌଣସି ବିଭାଗ ତ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଫର୍ମ ଅଲଗା-ଅଲଗା ହେଲେ ଜଣାପଡିଯିବ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ଏହି କଥାକୁ ମାନିବେ ନାହିଁ । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ଏକତ୍ର ବୁଝାଇବା ମଧ୍ୟ ମୁସ୍କିଲ୍ ହୋଇଯିବ । ସେମାନେ ତ ଭାବିବେ ଯେ ଏମାନେ ନିଜ ଧର୍ମର ହିଁ ମହିମା କରୁଛନ୍ତି । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ମତଭେଦ ରହିଛି ନା । ତେଣୁ ଏହି କଥା ବୁଝାଇଲାବାଲା ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତ ଏକ ସମାନ ନୁହଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ମହାରଥୀମାନଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ମୋର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲ । ଏଥିରେ ପ୍ରେରଣା ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଯଦି ପ୍ରେରଣା ଦ୍ୱାରା କାମ ହେଉଥାନ୍ତା ତେବେ ବାବାଙ୍କର ଆସିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥା'ନ୍ତା । ଶିବବାବା ତ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ପୁଣି ତାଙ୍କ ପ୍ରେରଣାର କ'ଣ ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । ଏଠାରେ ତ ବାବାଙ୍କର ମତ ଅନୁସାରେ ପରିଚାଳିତ ହେବାକୁ ପଡୁଛି । ତେଣୁ ପ୍ରେରଣାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । କେହି-କେହି ସନ୍ଦେଶୀ ସନ୍ଦେଶ ଆଣିବା ସମୟରେ ନିଜର ମନମତ ମିଶାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ସବୁ ସନ୍ଦେଶୀ ତ ଏକାପରି ହୋଇନଥା'ନ୍ତି । ସନ୍ଦେଶରେ ମାୟା ବହୁତ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ଅନ୍ୟ ସନ୍ଦେଶୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତର୍ଜମା କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । କେହି-କେହି କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଆମ ଶରୀରରେ

ବାବା ଏବଂ ମମ୍ମା ଆସୁଛନ୍ତି ପୁଣି ନିଜର ଅଲଗା ସେଣ୍ଟର ଖୋଲି ବସୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନଙ୍କଠାରେ ମାୟାର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ପିଲାମାନେ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିବାନ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଯେଉଁମାନେ ସେବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିପାରିବେ । ଯେଉଁମାନେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁନାହାଁନ୍ତି, ସେମାନେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତ ପାଇଁ ଗାୟନ ରହିଛି ଯେ ଆପଣ ଯାହା ଖୁଆଇବେ, ଯାହା ପିନ୍ଧାଇବେ, ଯେଉଁଠାରେ ବସାଇବେ, ଆମେ ତାହା କରିବୁ । ଏହିପରି କେହି କେହି ବାବାଙ୍କର ମତରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ଆଉ କେହି ପୁଣି ଅନ୍ୟ ମତର ପ୍ରଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯଦି କୌଣସି ଜିନିଷ ନ ମିଳିଲା, କୌଣସି କଥା ପସନ୍ଦ ନ ଆସିଲା ତେବେ ତୁରନ୍ତ ବିଗିଡି ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତେ କ'ଣ ଏକାପରି ସୁପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ହୋଇପାରିବେ । ଦୁନିଆରେ ତ ଅନେକାନେକ ମତବାଦୀ ରହିଛନ୍ତି, ଅଜାମିଳ ପରି ପାପୀ ଆତ୍ମାମାନେ, ଗଣିକାମାନେ ବହୁତ ରହିଛନ୍ତି ।

ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିବା ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ୫ ବିକାର ହିଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ୫ ବିକାର ନଥାଏ । କହୁଛନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏହିପରି କଥା ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଶାସ୍ତ୍ର ସବୁ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ରଚନା କରିଛନ୍ତି ନା । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଉଚ୍ଚ ହେଲେ ନା ଶାସ୍ତ୍ର ଉଚ୍ଚ ହେଲା ? ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଶୁଣାଉଥିବା ଆତ୍ମା ଉଚ୍ଚ ହେଲେ ନା । ଏହି ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଲେଖିଛନ୍ତି । ଯଦି ବ୍ୟାସଦେବ ଶାସ୍ତ୍ର ରଚନା କରିଥିଲେ ତେବେ ସେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ ନା । ଏକଥା ତ ନିରାକାର ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନେ ଯେଉଁ କଥା ଆସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ପରେ ସେଥିରୁ ତାକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରି ଶାସ୍ତ୍ର ରଚନା କରାଯାଉଛି । ଯେପରି ଗୁରୁ ନାନକ ଯାହା ଶୁଣାଇଥିଲେ, ପରେ ସେ ସବୁର ଗ୍ରନ୍ଥ ରଚନା କରାଯାଇଛି । ତେଣୁ ଯିଏ ଶୁଣାଇଥିଲେ ତାଙ୍କର ନାମ ହୋଇଗଲା । ଗୁରୁନାନକ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ମହିମା ଗାୟନ କରିଥିଲେ— ସିଏ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଯାଇ ନିଜର ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କର । ଏହି ବେହଦର ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ କେହି ପଠାଇନଥା'ନ୍ତି । ସ୍ୱୟଂ ଶିବବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ତ ସନ୍ଦେଶ ବାହାକ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମୋତେ କେହି ପଠାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ମୋତେ ସନ୍ଦେଶବାହକ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଆସୁଛି । ମୋତେ କେହି ଆସିବା ପାଇଁ କହିନାହାଁନ୍ତି, ମୁଁ ତ ସ୍ୱୟଂ ମାଲିକ । ତେବେ ମାଲିକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାନିଲାବାଲା ରହିଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ଯେ ତୁମେ ମାଲିକର ଅର୍ଥ ବୁଝିଛ ? ସିଏ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବା ଦରକାର ନା । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଇଏ ଆମର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ଧନର ତୁମେ ମାଲିକ ଅଟ । "ମେରା ବାବା" ଏକଥା ପିଲାମାନେ ହିଁ କହିବେ ନା । ଯଦି ସିଏ ମୋର ବାବା ଅଟନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କର ଧନ ମଧ୍ୟ ମୋର ହେବ ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ କ'ଣ କହୁଛେ ? ଆମର ଶିବବାବା । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ସମ୍ପତ୍ତି ରହିଥାଏ । ବେହଦର ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା । ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି କାହାଠାରୁ ମିଳୁଛି ? ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ । ସେଥିପାଇଁ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପରେ ପୁଣି ହେବ କୃଷ୍ଣଜୟନ୍ତୀ । ଏହାପରେ ପୁଣି ହେବ ରାମଜୟନ୍ତୀ । ବାସ୍, ମମ୍ମା-ବାବାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ବା ଜଗଦମ୍ବାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀକୁ ତ କେହି ଗାୟନ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପୁଣି ରାଧା-କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ପୁଣି ରାମ-ସୀତାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ହୋଇଥାଏ ।

ଯେତେବେଳେ ଶିବବାବା ଆସିବେ ତେବେ ଯାଇ ଶୁଦ୍ର ରାଜ୍ୟର ବିନାଶ ହେବ । ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଡାକୁଛନ୍ତି ? ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପୁରୀ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ ହେଉଛି । ଶିବବାବା ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ହେଲା ସବୁଠାରୁ ବଡ ଜୟନ୍ତୀ । ପୁଣି ରହିଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର । ତେବେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ତ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରେ ଅଛନ୍ତି । ପୁଣି ରଚନାରେ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ । ତେଣୁ ଶିବ ହେଉଛନ୍ତି ମାତା-ପିତା, ପୁଣି ଏଠାରେ ମାତା-ପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ଜଗତ ଅମ୍ବା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଏହା ବୁଝିବା ଏବଂ ଧାରଣ କରିବାର କଥା । ପ୍ରଥମେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ-- ବାବା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆସୁଛନ୍ତି ଅପବିତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ । ଯଦି ସିଏ ନାମ-ରୂପରୁ ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ କିପରି ପାଳନ କରାଯାଉଛି । ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ପିତା କୁହାଯାଉଛି । ପିତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ମାନିଥା'ନ୍ତି ନା । ତେବେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସାକାର ଶରୀର ମିଳୁଅଛି, ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା । ଯିଏ କିଛି ବି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢିନାହାଁନ୍ତି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ବହୁତ ସହଜ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗରେ ହିଁ ରାଜତ୍ୱ ହୋଇଥାଏ, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାଙ୍କୁ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ବାବା ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହି ପ୍ରାରବ୍ଧ, ଅର୍ଥାତ୍ ୨୧ ଜନ୍ମର ବର୍ସା ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ମିଳୁଅଛି । ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଯୁଗ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ମୁଖ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଏହାପରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଯୁଗ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁଗ ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ଅଟେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ୩ଟି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି— ବ୍ରାହ୍ଣଣ, ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରୀୟ କାହିଁକି ନା ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ କୌଣସି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ ହେବ ନାହିଁ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲେ ପୁଣି ପୂଜାରୀ

ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସଂସାରର ବ୍ରାହ୍ମଣ ତ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଭଲ କର୍ମ କରୁଛ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଭୋଗ କରିବ । ବାବା ଆମକୁ ଭଲ କର୍ମ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଯେପରି କର୍ମ କରିବୁ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବୁ ତେବେ ତା’ର ପ୍ରାରବ୍ଧ ଆମକୁ ମିଳିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏବେ ତ ହେଉଛି ପ୍ରଜାଙ୍କର ପ୍ରଜା ଉପରେ ରାଜ୍ୟ । ପଞ୍ଚାୟତି ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି, ଏଠାରେ ଅନେକ ମୁଖିଆ ଅଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ୫ ଜଣ ମୁଖିଆ ରହିଥା’ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ମୁଖିଆ ଅଟନ୍ତି । ଏମାନେ ପୁଣି ଆଜି ଅଛନ୍ତି, କାଲି ରହିବେ ନାହିଁ । ଆଜି ମନ୍ତ୍ରୀ ଅଛନ୍ତି, କାଲିକୁ ପଦଚ୍ୟୁତ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଚୁକ୍ତି କରି ପୁଣି ଏହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ହେଉଛି ଅଳ୍ପ କାଳର କ୍ଷଣ ଭଙ୍ଗୁର ରାଜ୍ୟ । କାହାକୁ ବି ପଦବୀରୁ କାଢିବାରେ ବିଳମ୍ବ କରୁନାହାଁନ୍ତି । କେତେ ବଡ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଖବରକାଗଜରୁ କିଛି ନା କିଛି ସମାଚାର ଜଣାପଡିଥାଏ । ଏତେ ସବୁ ଖବରକାଗଜ ତ କେହି ପଢିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆମକୁ ଏହି ଦୁନିଆର ସମାଚାର ଜାଣିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏକଥା ତ ଜାଣିଛ ଯେ ଦେହ ସହିତ ଏହି ଦୁନିଆର ସବୁ କିଛି ଶେଷ ହୋଇଯିବ । । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ମୋ ପାଖକୁ ଚାଲିଆସିବ । ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ସବୁକିଛି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ଶରୀର ଛାଡି ଆତ୍ମା ଘୂରି ବୁଲିଥାଏ । ସେହି ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ହିସାବ-କିତାବ ଭୋଗିଥାଏ । ସବୁକିଛି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରି, କର୍ମଫଳ ଭୋଗ କରିଥା’ନ୍ତି, ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ ମଧ୍ୟ କରିଥା’ନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଏଭଳି କରିଦେଲୁ । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଶ୍ଚାତାପ ତ ହୋଇଥାଏ ନା । ଜେଲ୍ ପ୍ରେମୀ ହୋଇଥିଲେ, କହନ୍ତି ଜେଲରେ ଖାଇବାକୁ ତ ମିଳିବ ନା ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କର ଖାଇବା ସହିତ ମତଲବ ରହିଛି, ଏମାନେ ସମ୍ମାନକୁ ଖାତିର କରିନଥା’ନ୍ତି । ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ତ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ବାବା ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ଆମକୁ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ଅନୁଯାୟୀ ପରିଚାଳିତ ହେବାକୁ ହେବ । ଏହିପରି ବି ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା । ସିଏ ତ ସୁଖଦାତା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସନ୍ତାନ ତ କହିବେ ଯେ ବାବା ଆପଣ ଆମକୁ ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବେ ଆମେ ସେହି ଅନୁସାରେ କରିବୁ । ତୁମ ସହିତ ବସିବୁ.... ଏକଥା ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଇଁ ଗାୟନ ହୋଇଛି । ଭାଗୀରଥ, ଅଥବା ନନ୍ଦୀଗଣ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି । ଲେଖାଯାଇଛି ନା ମାତାମାନଙ୍କ ମସ୍ତକରେ କଳସ ରଖାଯାଇଛି । ସେମାନେ ପୁଣି ଗଉମୁଖ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । କ’ଣ କ’ଣ ସବୁ କଥା ଲେଖୁଛନ୍ତି ।

ଏହି ଦୁନିଆରେ କେହି ସର୍ବଦା ସୁସ୍ଥ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ରୋଗ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ରୋଗ ରହିବ ନାହିଁ, ନା କେବେ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହେବ । ସମୟ ଅନୁଯାୟୀ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ ହେବ । ବୁଢାମାନେ ତ ଖୁସି ହୋଇଥା’ନ୍ତି, ବୁଢା ହେଲେ ଖୁସିରେ ଶରୀର ଛାଡିଥା’ନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ ଯେ ମୁଁ ଯାଇ ଛୋଟ ପିଲା ହୋଇ ଜନ୍ମ ନେବି । ଏବେ ତୁମେ ଯୁବାବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ହେଉଛ ଯେ ଆମେ ଶରୀର ଛାଡି ରାଜକୁମାର ହେବୁ । ପିଲା ହୁଅନ୍ତୁ ବା ଯୁବକ ହୁଅନ୍ତୁ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମରିବାକୁ ତ ପଡିବ ନା । ତେଣୁ ଏହି ନିଶା ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ଯାଇ ସେଠାରେ ରାଜକୁମାର ହେବୁ । ଯଦି ସେବା କରିବ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ସେଠାରେ ଯାଇ ରାଜକୁମାର ହେବ । ତେଣୁ ତୁମେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର— ଏବେ ଆମେ ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡି ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବୁ । ବାବା ପୁଣି ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ପଠାଇଦେବେ । ତେଣୁ ସେବା କରିବା ଦରକାର । ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ତେବେ ଏଠାରେ ବଂଶୀଧର କୃଷ୍ଣ ତ ନାହାଁନ୍ତି । ମୁରଲୀ ତ ବହୁତଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଥାଏ । ବହୁତ ଭଲ ବଜାଇଥା’ନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ମୁରଲୀର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ତୁମେ ତ କହୁଛ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ଏହି ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନଥିଲା । ତେଣୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ନଥିଲେ । ସିଏ ତ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାଜଯୋଗ ଶିଖିଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ବଡ କଥା ଅଟେ । ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ନ ହୋଇଛନ୍ତି ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୁଝି ପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏଠାରେ ପୁଣି ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜ ମତରେ ଚାଲିଲେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ଯେଉଁମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ସେମାନେ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେବେ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ବାବା ଏବଂ ରଚନାର ପରିଚୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ । ଯଦି ତୁମେ କାହାକୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉନାହିଁ ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ତୁମେ ନିଜେ ହିଁ ଜାଣିନାହଁ । ଯଦି ତୁମର ନିଶା ଚଢିଛି ତେବେ ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନିଶା ଚଢାଇବା ଉଚିତ୍ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରିବାକୁ ହେବ । ପର ମତର ପ୍ରଭାବରେ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସୁପୁତ୍ର ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଜ୍ଞାକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁ କଥାକୁ ବୁଝିପାରୁନାହଁ ତାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯାଞ୍ଚ

କରାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସଦା ସର୍ବଦା ଏହି ନିଶା ବା ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଛାଡି ରାଜକୁମାର ହେବି । ଏହିଭଳି ନିଶାରେ ରହି ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ୱାଭିମାନରେ ରହି ଦୁଃଖ-ଅଶାନ୍ତିକୁ ସମାପ୍ତ କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ହୁଅ ।
ସଦା ସର୍ବଦା ଏହି ବରଦାନ ସ୍ମୃତିରେ ରହିଥାଉ ଯେ ମୁଁ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ୱାଭିମାନରେ ରହୁଥିବା, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୁଃଖ-ଅଶାନ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଆତ୍ମା, ଦୁର୍ବଳ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ୱାଭିମାନ ରୂପୀ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ଅଟେ । ଯେଉଁମାନେ ଅକାଳ ସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ, ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ୱାଭିମାନରେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ସେମାନେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ କେବେହେଲେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ କେହି କେତେ ବି ଦୁଃଖୀ କରନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ୱାଭିମାନରେ ହିଁ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସର୍ବଦା ନିଜର ସ୍ୱମାନରେ ରୁହ ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସମ୍ମାନ ମିଳିଚାଲିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****